

CHRISTI
762.PAULI PAP.
6.CONST. COPRON. IMP.
22.

flexerunt. Ac duo quidem ex ipsis (sunt enim inter malos, & flagitiosos homines feminali quidam, atque ejusmodi, ut eorum improbitati remedium afferri possit) concepta ex sancti viri arumna commiseratione, confertis manibus acceptum eum sufferebant. Mox autem ad Patris Auxentii cœmeterium venientes, eum una cum monachis illis, quibuscum versabatur, incluserunt, atque ipsi pro foribus excubabant, imperium aliquod, & nuntium a Tyranno expectantes.

V.
Stephani
in carcere
Canticum.

At enim vero generosus ille, atque eximia virtute præditus Stephanus tot molestis affectibus, ac facinorosi cujusdam hominis ritu, in custodiam conjectus, animo non concidit: verum una cum sociis suis alta, & modulata voce psallebat: **IMPOLLUTAM IMAGINEM TUAM OBONE ADORAMUS** est canticum principium. Ac deinde quid aliud hujusmodi ab ipsis psallebatur: Incogitationum mearum latrones incidi, ab isque mihi misero mens abrepta est. Hæc idcirco, quod avullus fuerat ab illo specu in supercillo montis sito, ubi puriorem contemplationis fructum gustabat. Pergit auctor. At ii, quibus custodia commissæ fuerat, pro foribus stantes, atque, quod ab eis cantabatur, audientes, atque veluti exauctari sese propter illos existimantes, capita movebant, seque miseros ducebant, quod a monachis, qui nihil sceleris admisisse, atque inique inclusi tenerentur, optimo jure latrones appellarentur.

Cum autem sex dies jam effluxissent, in quibus pius ille vir nihil cibi gustavit: septimo die affuit quidam a Tyranno missus, qui sanctum virum ob id quod recens acciderat (nunciatum enim fuerat Ann. Eccl. Tom. XIII.

bellum a Scythis inferri) cellæ suæ restituit. Hic finis Imperatoris hoc anno conatus, sed non Callisti Patricii: qui novis machinis oppugnare virum sanctum aggreditur; agens nimirum, ut calumniis eum potius proscindat, quam ferro sauciet, gloriosorem inde putans, sibi parare triumphum, quam si necem inferat; ex qua sciret majorem ab Orthodoxis illi parari laudem, & gloriam immortalem, qui eum essent in perpetuum celebraturi Martyrem. Contra vero si calumniis eum superet, fore, ut concitata, & ubique sparsa ejus sanctitatis fama dispareat, atque penitus evanescat, tuncque fieri, ut nullum inferre damnum hæresi possit celebritas ejus nominis infamia prorsus extincta, immo magnam ea ex re fieri accessionem perveræ sectæ, cujus adversarii inventi essent operibus scelestissimi. Quas vero interim dum Imperator adversus Scythas pararet arma, Callistus adversus sanctum paret insidias, ab eodem auctore sic accipe:

Callisti
Patricii
fraudes
compositæ
adversus
S. Stepha-
num.

Ceterum ille ^{uaxis} potius, hoc est, pessimus, quam Callistus, cum unum ex sancti viri discipulis nomine Sergium, de quo jam nos verba facturos esse, promissimus, remotis arbitris accersivisset, misero illi persuadet, ut non Judam solum prodicionis reum agi sinat, sed ipse quoque rursus patris, & præceptoris sui proditorem se præbeat. Confestim igitur in ipsius perniciem meditari non desit, atque omnem artem adhibere, quo magnum illum virum cassibus suis implicitum teneret. Ut autem, se frustra laborare, & nihil efficere, perspexit (cur enim sacram illam animam, atque ab omni repreben-

VI.

A 2

PAGIUS
Fundatur
Monasterium
Prumiense.

passuum millibus ab Urbe Trevirensi distans est, & clara nobilissimorum hominum eruditione, tum Sancti Benedicti disciplinæ fama præcellentium illustre exitit. Ei Assuerus Vir magnæ Sanctitatis a Pippino Rege præfectus est, ut docet Wandelbertus Monachus Prumiensis, qui sæculo nono floruit, in libro de Miraculis Sancti Goaris Eremitæ, cap. ultimo, cujus Cella seu Monasterium, paulo supra Confluentes Mosellæ & Rheni situm, post triennium sociatum fuit cum Prumiensi, ut infra videbimus. Monasterii Prumiensis conditum Broverus in Annalibus Trevirensibus, & cum eo Coitius in annum DCCLX. conferunt. Verum Labbeus Tom. VI. Concil. pag. 1698. refert, se habere Diploma fundationis nobilissimæ hujus Abbatæ, concessum die XIII. Aug. anno XI. regnante Pippino gloriosissimo Rege, idcirco anno Christi currenti, quo mense Augusto annus XI. Pippini in cursu erat. Prumiensis Monasterii initia non prætermittere visum, quia ejus non raro in Annal. Ecclesiast. mentio occurret.

IV.

Conventus
Atimacensis I.

Labbeus ibidem pag. 1702. refert fragmentum Conventus Atimacensis, in quo leguntur nomina Episcoporum viginti septem, & Abbatum septemdecim, qui pro causa religionis ac

salute animarum congregati Synodali Conventu inter cetera statuerunt, ut unusquisque illorum, quorum nomina in hoc indiculo subscripta reperuntur, & quando quislibet de hoc saculo migraverit, centum Psalteria, & Presbyteri ejus speciales Missas centum cantent. Ipse autem Episcopus per se XXX. Missas impleat, nisi infirmitate, aut aliquo impedimento prohibeatur: tunc roget alterum Episcopum pro se cantare. Abbates vero qui non sunt Episcopi, rogent Episcopos, ut vice illorum ipsas XXX. Missas expleant: & Presbyteri eorum centum Missas, & Monachi centum Psalteria psallere meminerint. Nihil aliud de hoc Concilio superest. Inter subscriptiones Episcoporum legitur Voilibarius Episc. de Monast. S. Mauricii, qui non videtur alius a Vilcario Archiepiscopo Viennensi, qui post Saracenorum irruptionem dimisso Archiepiscopatu factus est Monachus in Monasterio Agaunensi Sancti Mauricii, & deinde Abbas. Subscribit etiam Folericus Episcopus Civit. Tungri. Coitius anno DCCLXV. num. XVII. confundens Conventum Atimacensem post triennium coactum cum eo qui hoc anno indicus est, ait in omnibus Leodicensium seu Tungororum Episcoporum Catalogis, Falcario anno DCCLX. ut ipse putat demortuo, pro-